

Bogár László: „Demokratikus” háború

2024 április 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Újra kiderülni látszik, hogy a nyugatias demokrácia nem azt jelenti, mint amit naiv módon elsőre gondolnánk, vagyis, hogy ez a „nép uralma”

A fennállásának 75. évfordulóját ünnepli? NATO leköszön? f?titkára fontos és tanulságos bejelentést tett, és

együttal két dologra kérte a tagországok vezetőit, bár a kettő valójában egy. Az egyik, hogy tegyék „megbízhatóbbá és kiszámíthatóbbá” az Ukrajnának nyújtott segítséget. A másik, ami talán még inkább figyelemre méltó, az az, hogy a támogatás a jövőben ne függjön attól, hogy az egyes tagországokban éppen milyen politikai párt kormányoz, vagy ahogy fogalmazott, Ukrajna támogatása nem függhet az egyes nemzeti politikáktól.

Igazából akár örülhetnénk is ezeknek a mondatoknak, mert így legalább megtudhattuk, hogy mitől nem függ a NATO stratégiája, leginkább attól, hogy mit gondolnak e stratégiáról a NATO-t alkotó nemzetek. Most már csak egy kérdés marad, hogy ha ettől nem függ, pontosabban nem ettől függ a NATO stratégiája, akkor mégis mitől?

Ne hamarkodjunk el a választ, mert egy nem akármilyen jelentőségű kérdésről van szó. Itt ugyanis újra kiderülni látszik, hogy a nyugatias demokrácia nem azt jelenti, mint amit naiv módon elsőre gondolnánk, vagyis, hogy ez a „nép uralma”, tehát, hogy az adott emberi közösség dönti el önmaga újrateremtésének legmegfelelőbb stratégiáját, hanem... hanem valami (vagy valaki) más. Tehát, hogy a nép csupán, mint hivatkozásai alap lett „névadója” a demokráciának, vagyis a népuralomnak. Nem mintha ez komoly meglepetés volna számunkra, hisz akinek van szemernyi önreflexiója, az eddig is tudatában volt ennek, ám a kérdés, hogy ha fel sem merül annak lehetősége, hogy a demokráciában valóban a nép uralkodik, akkor mégis ki és hogyan gyakorolja az uralmat, nyilván teljesen illegitim módon, hisz az uralom gyakorlására egyedül a nép van „hivatalosan” felhatalmazva.

De még mielőtt erre az elég nehezen megválaszolható kérdésre rátérnénk, kanyarodjunk vissza kicsit a NATO-főtitkár nyilatkozatához, mert „operatív” módon konkrét javaslatot is tett az orosz–ukrán háború „demokratizálására”, amikor azt ajánlotta, hogy a tagországok évente százmilliárd dollárt fizessenek be GDP-arányosan, és akkor szegény hátszines honvédháborúját vívó ukrán nép kényelmesen „megbízható és kiszámítható” módon védhető a hont.

Azt a talán nem lényegtelen kérdést, hogy van-e még egyáltalán „hon”, amelyet meg lehetne védeni, már a globális hatalomgazdaság Ukrajna területén ideiglenesen állomásozó „agro-business” részlegének ágensein kívül, mostanában nem illendő feltenni, és ha mégis feltennénk, választ a „demokratikus nyilvánosság” nagyobb dicsőségére aligha kapnánk erre a kérdésre. Ukrajna népessége harminc évvel ezelőtt még ötvenmillió felett volt, a ma „jelenlevő” népesség viszont a huszonötmilliót sem éri el, és tavaly, a becslések szerint legalább háromszor annyian haltak meg, mint amennyien születtek, ám a demográfia a legszigorúbban „embargós” téma, hisz a lészeren kívül „élőerő” („ágyúötléket”) is le kell gyártani a honát védni, és persze uralkodó pozícióban lévő ukrán népnek, mert, hogy egyik szavamat másikba ne öltsem, Ukrajnában is demokrácia van, sőt, ott van csak igazán. És hogy miként „gyártja le”, az nem tartozik a külvilágra, így azokra a NATO-tagországokra sem, akik ezt az évi százmilliárd dollárt átadják, persze nem az ukrán népnek, hanem az új „demokratikus képviselő” ukrán politikai vezetésnek.

A NATO-főtitkár e „spontán” érkezett javaslata mögött az egész általa kiprovokált háborúból most afganisztáni kivonulásához hasonló gyorsasággal kiszálló amerikai birodalom parancsa húzódik meg, ékes bizonyítékeként annak, hogy a NATO valójában nem más, mint az amerikai birodalom globális katonai úttereje európai részlegének „demokráciába csomagolt” formája. Ha ez megvalósulna, szerencsére nem fog, és hasonlóan gyors és persze szintén „demokratikus” módon Ukrajnát az Európai Unióba is felvennék, akkor ezzel lényegesen nagyobb külső erőforráshoz jutna, mint amennyit békeidőben saját erejéből, sokkal nagyobb népességgel képes volt előteremteni. Amiből az derülne ki, hogy igen jövedelmező üzlet globális léptékű lízingelni egy országnak (és népnek) látszó objektumot. Annak is, aki lízingel, meg annak is, akit lízingelnek, egyes egyedül az ebbe belepusztuló népnek nem annyira jó üzlet, de lévén, hogy „népuralom” van, így a népet erről szerencsére nem kell megkérdezni. Hová is jutnánk, ha minden kérdésben állandóan „csak úgy” kikérnénk a nép véleményét. Mint ahogy, legalábbis a NATO-főtitkár megnyilatkozását instruáló amerikai birodalom szerint a NATO-tagország népének a véleményét sem szükséges a témáról kikérni, legyen elég számukra az, hogy összedobhatják azt az évi százmilliárd dollárt.

Azért a főtitkár félreérthetetlen célzást is tett, hogy erre főként azért van szükség, mert az amerikai birodalom vélhetőleg „magára hagyja” Európát, de ezt megelőzzen még „megajándékozva” földrészünket a saját magáért viselt „felelősséggel”, vagyis a parancs az, hogy Európa a továbbiakban saját költségére, vagyis a birodalom számára „ingyen” folytassa az éppen a birodalom által kiprovokált háborút, „dupla plusz jó”, mondhatnánk Orwell 1984 című disztópiájának szóhasználatával élve.

Donald Trump ígérete szerint kiszáll a háborúból, de az nem fogja érdekelni, hogy Európa erre miként reagál. A kérdés az, hogy az így demokratizált háború Európa uralmi strukturái számára végre világossá teszi-e, hogy e diktátum elfogadása minden eddiginél súlyosabb helyzetbe sodorja a kontinens egészét. Az európai parlamenti

választások eredménye pontosan megmutatja majd tanulási képességük valóságos határait.

Bogár László

A szerző? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló